

Debbie Macomber
ÚJ REMÉNYEK

Debbie Macomber

ÚJ REMÉNYEK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Best Is Yet to Come

Copyright © 2022 by Debbie Macomber
This translation is published by arrangement
with Ballantine Books,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.
All rights reserved.

Hungarian translation © Pejkov Boján

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
PEJKOV BOJÁN

ISBN 978 963 452 881 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése GREGOR LÁSZLÓ
Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2024
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

PROLÓGUS

– Álljanak fel! – harsogta a törvényszolga, amikor a bírónő belépett a terembe. – Walters bírónő vezeti a tárgyalást!

Ifjabb John Cade Lincoln és kijelölt ügyvédje felállt. Cade aznap látta először az ügyvédnőt, és tudatta vele, hogy bűnösnek vallja magát. Kissé megrogyott, amikor felemelkedett ültéből. Problémák voltak az egyensúlyával, mert a lába nem gyógyult meg az Afganisztánban szerzett sérülés óta. Megkapaszkodott az asztal sarkában, és kihúzta magát. Vádlottként állt a bíróság előtt.

– A bírónő megváltoztatta a tárgyalási jegyzékben a sorrendet, ezért lett az öné az utolsó ügy ma – suttogta a fiatal Ms. Newman, aki úgy nézett ki, mint aki éppen most jött ki a jogi egyetemről.

– Mit jelent ez? – kérdezte Cade.

– Őszintén szólva... fogalmam sincs.

A változás nem tűnt jó jelnek, de mivel Cade élete már egy ideje zuhanórepülésben volt, nem is számított másra.

Az ősz hajú, szúrós tekintetű, kék szemű bírónő elfoglalta a kijelölt helyét az emelvényen, majd mindenki leült a tárgyalóteremben. Cade figyelte, ahogy a kezébe veszi az aktát, és némán átolvassa, miközben

az ügyész felsorolja a vádakat. Végül a bírónő felemelte a pillantását, és egyenesen a férfi szemébe nézett. A hosszú bűnlajstrom hallatán összehúzta a szemét, és alaposan végigpásztázta a fiatalembert. Cade kihúzta magát, és állta a pillantását, pont úgy, mint amikor a parancsnokára nézett.

Rendzavarás.

Testi sértés.

Magántulajdon megrongálása.

Ellenszegülés a rendőri intézkedésnek.

A tárgyalóterem hátuljából sóhajtás hallatszott. Cade ismerte a hangot. Ismerte a nőt. Az anyja volt az. Némán felnyögött, és lehajtotta a fejét. Szégyellte magát, és fájt neki, hogy pont élete második legrosszabb napján látja viszont. Kissé megkönnyebbült, hogy nem kell a lábát terhelnie, de a vállát nyomó lelki tehertől, a tudattól, hogy az anyja is ott van a tárgyalóteremben, előregörnyedt.

Az anyja, Sara Lincoln volt az utolsó ember, akire számított, és akit látni akart. Utoljára hat éve volt egy beszélgetésük, ha az annak számított egyáltalán, hogy az apja dühtől elvörösödött arccal, magából kikelve üvöltött, és elzavarta a szülői háztól. Elkényeztetettnek, hálátlannak, kudarcnak és a család szégyenének nevezte. Ennél többet nem hallott, mert bevágta maga mögött az ajtót, és azóta nem ment haza.

Talán hiba volt, hogy besoroztatta magát a hadseregbe, de legalább ő hozta meg a döntést. Egy percig sem gondolkodott, amikor a haza szolgálata vagy a jogi egyetem között kellett döntenie a politológusi diploma megszerzése után. Apja, az idősebb John gyerekkora óta sulykolta, hogy a családi ügyvédi irodában van a helye, és az ő nyomdokaiba kell majd lépnie.

Már a megszületése pillanatában eldöntötték, hogy ügyvéd lesz belőle. Fel sem merült senkiben, hogy megkérdezze, ő mit akar, és megkövetelték tőle, hogy zokszó nélkül megfeleljen a családi elvárásoknak. Esélye sem volt másra, hiszen mire világra jött, már mindent elhatároztak helyette.

Mivel nem volt értelme az ellenállásnak, Cade egyre csak túrt. Az anyja eljött a tárgyalásra, de egyedül. Ettől kissé megkönnyebbült, miközben bántotta is a helyzet. Nem remélte, hogy az apja mellette áll majd, amikor az élete mélypontra kerül. Észrevette azonban az anyja szeméből áradó szeretetet, de gyorsan elkapta a pillanatát, és az emelvény felé nézett. Ha az anyja sajnálja is a történeteket, túl késő, hogy helyrehozzák a dolgaikat. Ha csak egy szót, egyetlenegy szót szólt volna akkor a védelmében, megbocsátana neki. Csakhogy néma maradt, és ez mindent elmondott helyette is.

Fogalma sem volt, honnan értesült az anyja a le tartóztatásáról. Egyetlen családtagjával sem beszélt, mielőtt elindult a kaliforniai alapkiképzésre. Még a nevüket sem adta meg a személyi kartonján. Nem foglalkozott többé a múlttal.

Mindez hat hosszú éve történt.

Egyértelmű volt a helyzet. A szülei hallani sem akarnak róla, amíg el nem ismeri, mekkorát tévedett. Ha pedig elismeri, akkor hajlandóak lesznek visszafogadni a családi fészekbe.

Walters bírónő ismét felnézett az aktából, egyenesen a szemébe, és egy hosszú pillanatig rámeredt, mintha feltérképezné a személyiségét.

– Ismertették a jogait, Mr. Lincoln? – kérdezte.

Cade az előbbihez hasonló nehézséggel felállt, és ismét megkapaszkodott az asztalban.

– Igen, bírónő – felelte tompán. Az ügyvédje pár mondatban vázolta, mire számíthat. Nem volt mentesség. Részeg volt, és bolond, megérdemli a rá váró büntetést. Elhatározta, hogy férfiként viseli a következményeket, nem áll elő kifogásokkal, és nem magyarázkodik.

– A bíróság elfogadja a beismerő vallomását – mondta a bírónő.

Cade azt hitte, ezzel le is zárult a tárgyalás. Az ügyvédnö előre tájékoztatta, hogy ha elfogadják a beismerő vallomást, utána egyből ítéletet hirdetnek. A beállós csendben Cade a bírónőre pillantott, nem tudta, mi következik, feszülten várt.

– Itt azt olvasom, hogy szolgált a hadseregben – mondta Walters az aktából felpillantva.

– Igen, bírónő.

– Megkapta a Bíbor Szívet – folytatta a bírónő.

Cade bólintott, és elkapta a pillantását. Nem érdekelte. Túlélte a támadást, de a két legjobb barátja, Jeremy és Luke meghalt. Minden porcikájával azt kívánta, bárcsak ő is odaveszett volna azon az estén.

– Súlyosan megsérült?

Cade egyáltalán nem akart részletes listát adni a testi és lelki sérüléseiről.

– Még élek – felelte kurtán.

– Biztos benne? – kérdezte a bírónő szigorú pillantással. A kérdés érzékenyen érintette Cade-et, és sértetten Walters szemébe nézett. – Folytatja a fizioterápiát, katona?

Már a kérdés is azt feltételezte, hogy a bírónő tudja, hogy nemleges lesz a válasz.

– Nem, bírónő.

– Elárulja, miért nem? – kérdezte Walters szigorúan.

– Nem áll szándékomban, bírónő – felelte Cade megtörten. Mi értelme lenne? Egyik lába sem lesz már a régi, egész életében sánta marad. A sántaság pedig emlékezteti majd rá, hogy míg ő életben maradt, a világ két legjobb barátja az Arlingtoni Nemzeti Temetőben rohad.

– Értem – felelte Walters töprengve. – Úgy látom, ugyanez igaz a pszichológusra is.

– Nincs poszttraumás stressz-szindrómám – mondta Cade. Mi értelme lenne, ha azon keseregne, ami már megtörtént? A bánat bánat marad. Meg kell tanulnia együtt élni vele, és tovább kell lépnie. Szó sem lehet róla, hogy kiöntse a lelkét a veteránügyi minisztérium nevenincs pszichológusának, akinek valószínűleg fogalma sincs, milyen tűzpárbajba kerülni az ellenséggel, és milyen, amikor az ember barátját darabokra szaggatja egy robbanás. Nem. Halvány gőze sincs.

– A vádak alapján úgy tűnik, nem ura az indulatainak – jegyezte meg a bírónő.

Ezt valóban nem tagadhatta. Az igazat megvallva, haragban állt az egész világgal. Az utolsó fegyveres összetűzés emléke folyamatosan marcangolta a lelkét, és gyakran kízó rémálmok gyötörték. Az ivásba menekült, hogy képes legyen felejtani, és segítsen az alvászavarán.

Az alkohol lett az egyetlen barátja.

– Ezennel háromszázhatvanöt nap börtönre ítélem, aminek a végrehajtását felfüggesztem. Öt napot beszámítok az előzetes letartóztatásból, így ha az ítélet mégis végrehajtásra kerülne, háromszázhatvan napot kell majd leülnie.

Cade meghallott az anyja halk sírását a terem végében, de nem fordult hátra. Elég volt számára a tudat,

hogy az asszony látja, milyen mélyre süllyedt a fia. Biztos volt benne, hogy az apja nem tudja, hogy eljött. Nyilván megtiltotta a nőnek, hogy valaha szóba álljon vele.

– Tudja, mit jelent ez? – suttogetta lelkesen az ügyvédnő, és elkapta Cade karját.

Nem kell börtönbe vonulnia. Pedig rosszabbat érdemelt. Egyértelműen súlyosabb büntetésre számított.

– A hazánkért tett szolgálataiért két év próbaidőre bocsátom, illetve fizikoterápiára és pszichológiai kezelésre kötelezem. Emellett meg kell térítenie az okozott kárt, és ötszáz óra közmunkát rovak ki önre.

Az enyhe ítélet elhangzása után csend ereszkedett a tárgyalóteremre. Az ügyész felállt, hogy ellenkezzen, de a bírónő egyetlen szempillantással elnémította.

– Elfogadja az ítéletet, katona? – kérdezte.

– Elfogadja – vágta rá a Cade mellett álló fiatal ügyvédnő.

– Nem önt kérdeztem, Ms. Newman, hanem Mr. Lincolnt.

– Ez jobb, mint amit reméltünk – hadarta halkan Ms. Newman Cade-hez hajolva. – Fogadja el, mielőtt meggondolja magát!

– Elfogadja? – kérdezte Walters szigorúan.

– Igen, bírónő.

Azzal Walters koppantott a kalapácsával, majd elhagyta a tárgyalótermet.

– Mi történik, ha nem teljesítem az ítéletben foglaltakat? – kérdezte Cade az ügyvédnőt, remélve, hogy elkerülheti a kötelező fizikoterápiát és a pszichológust.

– Lecsukják háromszázhatvan napra. Választhat. Úgy tűnik, Walters bírónő személyes érdeklődést mutat ön iránt. Azt tanácsolom, ne okozzon neki csalódást.

Cade dühösen pufogott magában, pedig hálásnak kellett volna lennie. Ha az ügyészen múlt volna, máris vehetné a narancssárga rabruhát, és bilincsbe verve elvezetnék.

– Jelentkezzen az írásos ítéletéért! – mondta Ms. Newman.

Kiürült a tárgyalóterem. Mielőtt válaszolhatott volna, mozgást érzett a háta mögött.

– Cade! – mondta az anyja halkán, és megérintette a karját.

A férfi úgy tett, mintha nem hallotta volna, és szó nélkül követte az ügyvédet az írnokhoz, aki már előkészítette a dokumentumokat.

Amikor visszafordult, az anyja már nem volt ott. Sajnálta, hogy a nő eljött, de még jobban sajnálta, hogy már nincs mit mondaniuk egymásnak.

ELSŐ FEJEZET

Nem szabad, hogy egy tanárnak kedvencei legyenek.

Hope Goodwinnak mégis volt. Spencer Brown, a számítástechnika alapjai óra félszeg tanulója folyamatosan ámulatba ejtette. Utcahosszal az osztály előtt járt. Hope attól tartott, nem sokáig taníthat neki újat. Meglepte, amikor először látta az órán. Az iskola legokosabb tanulója volt, és jó eséllyel pályázott a búcsúbeszéd elmondására az évfolyam nevében az érettségi után. Nem volt szüksége erre a kreditre, hiszen az óra-rendje már így is tele volt emelt szintű tantárgyakkal. A tanári szobában azt suttogták, hogy a Stanford és a Yale is felfigyelt rá. Komoly sikereket ért el a tanulmányaiban. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy nem a számítástechnika miatt látogatja az órát.

Nem tartott sokáig, amíg Hope rájött, mi a valódi ok.

Ez pedig nem más, mint Callie Rhodes volt, szintén végzős diák, a tánckar tagja, igazi iskolai sztár – így szóba sem jöhetett nála egy olyan srác, mint Spencer.

Hope-ot zavarta, hogy a fiú mindent elkövet azért, hogy hamarosan komoly csalogásban legyen része. Teljesen nyilvánvaló volt, miért jár az órára, és alighanem ez másnak is feltűnt. Spencer le sem vette a szemét a lányról.

Hope úgy érezte, Spencer egyetlen szavára sem figyel oda, csakis Callie-re összpontosít. A csinos lány azonban észre sem vette a srácot.

Callie népszerű volt, gyönyörű és okos. Hope úgy látta, Scott Penderrel jár, az iskola legjobb sportolójával és az amerikaifutball-csapat irányítójával. Azt is hallotta, hogy Scott kulcspozícióban játszik az iskolai kosárlabda- és baseballcsapatban is. Spencernek esélye sem volt Scott mellett.

Hope utolsó órája az emelt szintű amerikai történelem volt, Spencer és Callie is nála tanult. Az Oceanside Középiskola kis intézménynek számított, alig háromszáz diákkal. Hope-nak pont ez tetszett benne, mert változást akart az életében. Korábban Kaliforniában élt, egyedül, és valami másra volt szüksége: felejtésre és továbblépésre.

Washington állam egyik vonzereje az állami jövedelemadó-mentesség volt. Ezenkívül Hope gyönyörűnek találta, és biztos volt benne, hogy jó állást talál majd egy kedves és barátságos közösségben. Több kisvárosi iskolába is beadta a jelentkezését a nyugati partvidéken. Mivel két diplomája volt – mesterfokozaton pedagógiából és pszichológiából –, az Oceanside Középiskola hamar állást ajánlott neki. Tudta, hogy szívesen fogadják majd. A számítástechnika és az amerikai történelem tanítása mellett délutánonként iskolapszichológusként is dolgozott, amire más oktatási intézményben nem lett volna lehetősége, így még jobban örült az ajánlatnak. A diákok sok mindennel keresték fel, de leginkább arra volt szükségük, hogy valaki meghallgassa őket.

Helyesen döntött, hogy Oceanside-ba költözött. Az óceán közelsége mindig fontos volt a számára. Kalifor-

niában a partvidék tizenöt kilométeres vonzáskörzetében csillagászati vételárat kértek egy lakásért, és még egy bérleményt sem engedhetett volna meg magának. Ezért is érte meglepetésként, hogy itt a bérelt háza sétatávolságra van a parttól, és nem kerül egy vagyonba.

A bérbe adó házaspár, Preston és Mellie Young nagyszerű emberek voltak. Preston a városi állatmenhelyt vezette, Mellie főállású anya volt két totyogókorú gyerekek mellett. Csendes életet éltek, és amikor összefutottak, mindig udvariasan elbeszélgettek Hope-pal. Mellie általában a házban tartózkodott, így a lány alig látta, és ez pont így volt jó mindenkinek.

A kis ház öreg volt, körülbelül a hatvanas-hetvenes években épült. Mellie említette, hogy régen nyaralóknak adták ki, és csak az elmúlt pár év óta van állandó lakója. Mivel az épület már eléggé viharvert állapotban volt, elkelt pár helyen a felújítás. A konyhára ráfért volna egy festés, a fürdőben lötyögött az egyik vízcsap, és csak egyetlen szög tartotta a lépcsőkorlátot. Nem megoldhatatlan dolgok. Mivel nem kellett a házért sokat fizetnie, Hope inkább nem panaszkodott. Elhatározta, hogy jó bérlő lesz, és maga javította ki a hibákat. Nem akarta, hogy megemeljék a lakbért.

Oceanside tökéletes búvóhely volt számára, hogy gyökeret eresszen, és újrakezdje az életét. Megfogadta, hogy begyógyítja a múlt sebeit, továbblép, és csak a jövőre koncentrál.

Az utolsó óra után kilépett az osztályteremből, és a tanári szoba felé vette az irányt, ahol volt egy külön kis sarka. Kinézett az ablakon, és látta, hogy az iskolai amerikaifutball-csapat a pályán tart edzést. Észrevette Callie-t és néhány barátnőjét a tánccsoportból. A füves pályán gyakorló fiúkat figyelték.

Spencer a lelátón ült egy nyitott könyvvel az ölében, és titokban a lányt nézte. Szegény fiú nem tudta, hogy csalódáson kívül másra nem számíthat. Hope-nak rossz érzése volt emiatt, mert pontosan tudta, mi lesz a vége, de nem tehetett semmit, hacsak nem fordul hozzá a fiú tanácsért.

Hope egy órán keresztül fogadta a diákokat, majd elindult haza. A csapat még mindig a pályán volt. Mint korábban megtudta, a helyi közösség nagyon büszke a sikereikre.

A bérelt ház egyik előnye az volt, hogy az iskolától csupán rövid sétatávra állt. Mivel azonban el kellett intéznie néhány dolgot, Hope aznap reggel kocsival érkezett. Mindez csupán ürügy volt, hogy elodázza a házban rá váró kellemetlen feladatot.

Hope bevásárolt a vegyeskereskedésben, elintézte a mosodát, majd elindult haza. A kétszobás ház bútorozott volt, bár szűkös. De még így is nagyobb volt, mint a Los Angelesben bérelt garzonlakás. A bútorok legtöbbje öreg volt, de nem nézett ki rosszul. Az előző lakó nyilván nagyon vigyázott a berendezésre. Pár apró változtatás otthonossá és kényelmessé varázsolhatja. Ennek érdekében azonban ki kellett pakolnia a dobozokat, amelyek a kis vendégszoba csukott ajtaja mögött várakoztak.

Mióta Oceanside-ba költözött, nem lépett be a kisházába.

Hope pontosan tudta, miért nem akar az ott elrejtett dobozokkal foglalkozni. Az óriási csapást tekintve, ez egyáltalán nem volt meglepő. A dobozokban lapult az összes gyötrelem és szívfájdalom, amelyben ez idáig része volt.

Elhatározta azonban, hogy továbblép, akármilyen

fájó lesz is. Mielőtt nekilátott, betette a tejet és a krémsajtot a hűtőszekrénybe, és a húst a fagyasztóba.

Bement a szobájába, és beakasztotta a szekrénybe a dzsekijét, amit elhozott a tisztítóból, majd kilépett a folyosóra, és elbotorkált a csukott ajtóig. Mély levegőt vett, aztán lenyomta a kilincset.

A dobozok hármásával-négyesével álltak a falnak támasztva, pont ahogy hagyta. Megállt a nagynyja virágoskertjére emlékeztető rózsamintás takaróval fedett ágy mellett.

Hope egy hosszú pillanatilag a falat bámulta, és erőt gyűjtött.

– Nevetséges! – kiáltott fel, és nekilátott.

Megfogta a legfelső dobozt, letette a puha szőnyegre, és egy határozott mozdulattal leemelte a tetejét. Ezután belepillantott a kartondobozba, egy darabig a tartalmára meredt, majd nyelt egy nagyot.

Nyakig ült a sűrűjében. Az első doboz rejtette az összes fájdalmat, amit el akart felejteni.

A holmik legtetején gondosan, buborékfóliába csomagolva feküdt az ikertestvére, Hunter katonai egyenruhás fotója. Kicsomagolás közben is látta a fiú komoly pillantását, az övéhez hasonló, büszkeségtől csillogó sötét szemét. Büszke volt a légi deszantos kiképzésre, és hogy a hazáját szolgálja. Hunter rettenthetetlen és makacs fiú volt. Teljesen természetesnek vette, és cseppet sem izgult, ha több ezer méter magasan ki kell ugrania egy repülőgépből. Mindez megrémisztette Hope-ot. Ikrek voltak, ebben mégis különböztek. Arra gondolt, hogy valószínűleg az osztályába járó ikerpár is ilyen lehet. Callie és Ben mindketten végzősök.

Hope szemébe könnyek szöktek, amikor a szívéhez szorította a bekeretezett fényképet. Hunter, a drága

bátyja a legnagyobb áldozatot hozta a haza szolgálatában. Csaknem két évvel korábban hősi halált halt egy kimondhatatlan nevű afgán sivatagi városban.

Az arcát áztató könnyekkel együtt ismerős düh költözött Hope szívébe, és annyira feszítette a mellkasát, hogy alig kapott levegőt. Minden levélváltásnál és beszélgetésnél Hunter lelkére kötötte, hogy vigyázzon magára, és könyörgött neki, hogy ne vállaljon felesleges kockázatot.

Csak ők voltak egymásnak az egész világon. Tudta, ha elveszíti Huntert, egyedül marad, mert a fiú volt az egyetlen hozzátartozója. Az egyetlen ember, akire szüksége volt. Az anyjuk elhagyta az ikreket, a nagyszülők nevelték fel őket, így Hope és Hunter nagyon közel állt egymáshoz.

Könnyektől homályos szemmel visszament a hálószobába, és a fésülködőasztalra tette a bátyja képét. Egy nagy gombóccal a torkában úgy fordította a fotót, hogy minden reggel azt lássa meg legelőször. Arra gondolt, hogy így emlékezteti majd magát, hogy Hunter nem akarná, hogy egész életében gyászolja.

Elviselhetetlen volt az érzés, hogy egyedül áll a világban, és teljesen magára maradt. Ki kellett törnie ebből a helyzetből. Felkapta a táskáját, és elment otthonról, mert friss levegőre volt szüksége. Egy darabig céltalanul kocsikázott, majd leparkolt a parton. Az óceán közelsége mindig megnyugtatta, és ha valamilyen is békére és megkönnyebbülésre volt szüksége, az pont most volt.

A szél felszárította a könnyeket az arcán, a nedves homokban hagyott lábnyomokat elmosták az érkező dagály szelíd hullámai. Eltűntek, mint ahogy a bátyja is eltűnt, örökre.

Remélte, hogy egy latte elűzi a rossz hangulatát, így betért Willa kávézójába. Willa O'Malley, a part közelében álló Bean There kávézó tulajdonosa volt az egyetlen barát, akit a megérkezése óta szerzett. Rokonszenvet érzett a nő iránt. Majdnem minden reggel benézett egy lattéra, és tanítás előtt elfogyasztott egy könnyű reggelit.

Amikor belépett a kávézóba, Willa barátságos mosollyal fogadta a pult mögött.

– Nem szoktál errefelé járni délután. Mit kérsz? – kérdezte Willa vidáman.

Hope lattét rendelt, és leült az ablak mellé. Kifelé bámult, de valójában önmagába nézett, mert nem tudta elengedni a szívét szorongató bánatot. Úgy tűnt, Hunter nélkül képtelen továbblépni az életben. A bátyja halála óta már majdnem két év telt el, mégis mindennap gondolt rá. A veszteség még mindig éppen olyan fájdalmas volt, mint amikor közölték vele a hírt. Ismét elöntötték a szemét a könnyek. Elővett egy zsebkendőt, és a lehető legdiszkrétebb mozdulattal letörölte őket.

– Minden rendben? – kérdezte Willa a kis asztalhoz lépve.

Hope nem tudott válaszolni a torkában lévő gombóc miatt. Bólintott, hogy így jelezze, jól van, de utána egyből megrázta a fejét.

– Elvesztettem valakit, aki nagyon közel állt hozzám – mondta végül nagy nehezen és alig hallhatóan. – Néha úgy érzem, hogy sohasem teszem túl magam rajta.

Willa leült az asztalhoz, előrehajolt, és megfogta Hope kezét.

– Valóban nem lehet, mert mindig veled lesz, de hidd el nekem, a fájdalom enyhül majd idővel – mond-

ta a nő remegő hangon, mintha már ő is átélt volna egy megsemmisítő veszteséget.

Hope felpillantott. Mostanáig senki sem tudott Oceanside-ban Hunterről, és arról sem, miért költözött Kaliforniából Washington államba.

– Hunter az ikertestvérem volt, az egyetlen családtagom – suttogta.

– Harper a húgom volt, teli vidámsággal, élettél és tervekkel. Rettenetesen hiányzik. A világ üres nélküle. Egy jó darabig teljesen ki voltam készülve, de az élet nem áll meg, és ő is azt akarná, hogy továbblépjek. Egészen biztosan ezt kérné, ezért megtettem – mondta a nő.

Megszorították egymás kezét, mintha azokba az elvesztett emlékeikbe kapaszkodnának, amelyeket a legjobban szerettek. Ekkor egy új vendég lépett a kávézóba. Willa felállt, és megölelte Hope-ot.

– A fájdalom sohasem múlik el teljesen, de hidd el, hogy idővel a szeretet enyhíti a szenvedést, és ismét képes leszel örülni a dolgoknak. Addig is, bármikor számíthatsz rám, ha szükséged van egy jó szóra.

Hope behunyta a szemét, és elmerengett Willa szavain. Csodálkozott, hogy ilyen hamar, de egyre jobban megkedvelte a baristát.

Hope visszament a házba, és lényegesen jobban érezte magát, mint amikor elindult onnan. Alig pár perce volt otthon, amikor kopogtak az ajtón.

Csupán néhány embert ismert a városban, és senkit sem várt estére. Amikor kinyitotta az ajtót, a házigazda, Preston Young állt a kis verandán.

– Üdvözlöm, Hope! – mondta, majd pár pillanatra elhallgatott.

A lány nem felelt, várta a folytatást.

– Csak azt akarom mondani, hogy amint lesz pár szabad percem, megjavítom a tornác korlátját és a csapot. Bocsásson meg, amiért eddig nem volt rá időm!

– Semmi gond, Mr. Young.

– Szólítson, kérem, Prestonnak!

– Rendben, Preston.

– A két gyerek és a menhely mellett semmire sem jut időm. Mellie már régóta nyaggat, hogy javítsam meg a mosogatót, mert valahol szivárogoz, pedig jól tudja, hogy nem vagyok vízvezeték-szerelő.

Hope megsajnálta, mert el tudta képzelni, mennyi dolga lehet egy családapának.

– Nagy szükségünk van önkéntesekre a menhelyen – folytatta Preston, és megdörzsölte az arcát, mintha ezzel akarna enyhíteni a terhein.

Amint azonban kimondta a szavakat, megdermedt, és úgy nézett a lány szemébe, mintha akkor látná először.

– Maga most költözött a városba, ugye? – kérdezte.

– Igen, pár hónapja – felelte Hope, pedig Prestonnak tudnia kellene, hiszen említette már, amikor a férfi megmutatta neki a házat.

– A diákjain kívül ismer mást? Úgy értem, a városi közösségből.

– Még csak pár embert – felelte a lány, mert nem tudta, mire akar kilyukadni Preston. Ellátogatott már néhány helyi templomba, de még nem választott. Az egyetlen ember, akihez szorosabban kötődött, Willa volt, különösen most, hogy megtudta, van némi hasonlóság abban, ahogy az életük alakult.

– Vállalna önkéntes munkát? – kérdezte Preston lelkes pillantással. – Megtelt a menhely, és sok kutyára

nem jut elég figyelem. Óriási segítség lenne, és borzasztóan nagyra értékelném, ha megsétáltatna néhányat hetente párszor.

– Nos... – kezdte Hope, mert nem tudta, mit feleljen. Kamaszkorában a nagyanyjának volt egy rendkívül barátságatlan csivavája, akit az idős asszony elárasztott szeretettel és odafigyeléssel. Odáig fajult a helyzet, hogy Mogyoró, a kutya éppen csak megtúrta Hope-ot és Huntert.

– Az is a feladat része lenne, hogy bemutassa az állatokat a lehetséges tulajdonosoknak.

– Értem. Ezáltal pedig megismerném a helyieket – felelte Hope megfontoltan.

– Pontosan! – vágta rá Preston mosolyogva, mintha egy soha vissza nem térő lehetőségről lenne szó.

– Hadd gondolkodjak rajta! – felelte Hope, mert nem tudott azonnal dönteni. Az estéi foglaltak voltak, hiszen készülnie kellett az óráira. Hunter azonnal felajánlotta volna a segítségét hasonló esetben. Mindig nagyon jól bánt az állatokkal. Még Mogyorót is magához édesgette végül, pedig mindkettőjükre morgott, ha túl közel mentek a nagyanyjukhoz.

– Visszajelez nekem holnap reggel? – kérdezte a férfi lemondóan, mint aki máris biztos az elutasításban.

– Igen, persze – felelte Hope.

– Megbeszéltük – mondta Preston, és visszaindult a házába. – Ígérem, amint lesz egy kis időm, megjavítom a korlátot – tette hozzá menet közben.

– Nem érdekes – felelte a lány, mert ő is be tudott verni pár szeget. Már a beköltözése napján észrevette a rozoga korlátot, így aztán egyáltalán nem támaszkodott neki, és véletlenül sem fogta meg.

Hope aznap este tojássalátás szendvicset és almát vacsorázott, majd kiértékelte a történelem-röpdolgozatokat. Nem lepte meg, hogy Spenceré hibátlan lett. Ben és Scott gyalázatosan teljesített, Callie két kérdést nem tudott a tízből.

Hope különös hangsúlyt fektetett rá, hogy érthetően magyarázza a történelmet, úgy próbálta bemutatni az alakokat, mintha azok a diákok személyes ismerősei lennének. Imádta a történelmet, a számítás-technika azonban igazi kihívás volt a számára. Valószínűleg még Spencer is jobban tanítaná, de ezt nem mondja el neki.

Miután felkészült a másnapi óráira, kinyitotta a gardróbszekrényt, és kiválasztotta a másnapi ruháját. Amikor a fésülködőasztal felé pillantott, meglátta Hunter fényképét.

– Nos, mit gondolsz? Vállaljam a munkát az állattenhelyen? – kérdezte, és azt kívánta, bárcsak választ kapna. – Mogyoró volt az egyetlen kutya, amelyet közelebbről ismertem, és tudod, vele is milyen volt a kapcsolatunk – folytatta.

Hunter mereven nézett vissza a fotóról.

– Ez aztán nagy segítség – mondta végül a lány keserűen.

Hunter imádta az állatokat. Gyakran vitt haza sérült madarakat és gazdátlan kismacskákat, de a nagyszülők nem engedték, hogy megtartsa őket. Csak a nagyapjuk halála után került a házhoz Mogyoró, a nagyanyjuk házikedvence. Imádta a kutyát, és hetekig kesergett, miután meghalt. Hope nem osztozott a fájdalmában, mert úgy vélte, Mogyoró nem volt más,

csupán egy kutya. Csak később értette meg, miért szerette annyira a nagyanyja. Miután a kutya kimúlt, óriási űr támadt a nő szívében. Hunter halála után Hope-nak sem maradt senkije, és szinte felemésztette az üresség és a gyökértelenség. Teljesen egyedül maradt a világban. A legjobb barátnőjén, Tonyán és pár barátan kívül senki sem venné észre, ha egyszer csak eltűnne. A kínzó valóság sebezhetővé és magányossá tette.

Hope nem látta át teljesen, milyen kötelezettségekkel jár az önkéntes állás a menhelyen. Az egyetlen előny, amit Preston említett, az volt, hogy találkozhat és megismerkedhet a helyi közösség tagjaival. Az is jól jönne persze, ha a munka elterelné a figyelmét a fájdalomról. Úgy tűnt, Prestonnak nagy szüksége van a segítségre, neki pedig módjában áll, hogy megadja ezt neki. Ha pedig több idejét veszi el, mint amennyit rászánná, majd udvariasan lemond a pozícióról.

Mogyoróra és annak a nagyanyja életében betöltött szerepére gondolva belátta, hogy neki is jól jönne egy kis béke. Mi lehetne erre alkalmasabb, mint hogy segít a gazdátlan állatokon, és új gazdához juttatja őket? Talán így az ő szíve is új otthonra lel majd.